

מת (ירושלים) 23584-07-25 - מדינת ישראל נ' פריד עלקם (עציר)

מ"ת (ירושלים) 23584-07-25 - מדינת ישראל נ' פריד עלקם שלום ירושלים

מ"ת (ירושלים) 23584-07-25

מדינת ישראל

ב"כ המשיב עו"ד אמיר נבון

נגד

פריד עלקם (עציר)

ב"כ המבקשת עו"ד סוואלם טזרה

בית משפט השלום בירושלים

[24.07.2025]

כבוד השופט אופיר טישלר

החלטה

- נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת סם שלא לצריכה עצמית.
- על פי המתואר בכתב האישום, ביום 1.7.2025, בדירה בענתא החזיק המשיב בסמים מסוכנים מסוגים שונים, על פי הפירוט הבא: 13 פלטות סם מסוג חשיש, במשקל כולל של 1,271 גר'; פלטת סם מסוג חשיש במשקל כולל של 273.9 גר'; רצועת סם מסוג חשיש במשקל של 13.3 גר'; סם מסוג MDMA במשקל של 18.3 גר', ו-92 יחידות של חומר מסוכן מסוג P-Methylmethcathinone.
- בד בבד הוגשה נגד המשיב בקשה למעצרו עד לתום ההליכים.
- כתב האישום מבוסס בעיקרו על הודאת המשיב בחקירה בהחזקת כמות הסמים, בתוספת "דבר מה נוסף" לחיזוק ההודאה, בדמות הימצאות הסמים עצמם בביתו.
- טענת בא כוח המשיב היא כי הסם לא שייך למשיב אלא לאחיו הצעיר, והמשיב מיהר לקחת על עצמו בחקירה אחריות להחזקת הסמים, על אף שהסמים אינם שייכים לו. ביחס לכך טען מספר טענות עיקריות: הטענה הראשונה היא כי החקירה החלה כנובע ממידע מודיעיני שהתייחס, לפי סברת בא כוח המשיב, לאח של המשיב המתגורר עמו. נתון זה הוא לשיטת בא כוח המשיב בבחינת ראיה מזכה, שכן הוא מתיישב עם הטענה הנוכחית של המשיב כי הסמים אינם שייכים לו. ביחס לכך ביקש בא כוח המשיב כי המידע המודיעיני הרלוונטי יועמד לעיון בית המשפט; הטענה השניה היא כי מאחר שההודאה נמסרה לאחר שהסמים כבר נתפסו, עצם הימצאות הסמים בבית המשיב לא יכולה לבוא בגדר "דבר מה נוסף", שכן אין בכך כדי להפיג את החשש מפני מסירת הודאת שווא על ידי המשיב; הטענה השלישית היא במישור העובדתי. לטענת בא כוח המשיב, קיימות בחומר הראיות אינדיקציות לכך שהסמים לא שייכים למשיב. כך, בין היתר, לטענת בא כוח המשיב, העובדה שטביעת אצבע שנמצאה על אריזת הסם לא נמצאה מתאימה למשיב, וכן העובדה שלא נמצאו במכשיר הטלפון של המשיב רמזים לכך שהמשיב סוחר בסמים.
- בא כוח המבקשת השיב לטענות ובמסגרת זו הועמדה לעיון בית המשפט פרפרזה מתוך המידע המודיעיני.

דיון והכרעה

7. אין חולק על כך שבביתו של המשיב נתפסה כמות הסמים המתוארת בכתב האישום. הסמים נתפסו לאחר שהתקבל מידע מודיעיני על הימצאות הסמים בבית אביו של המשיב בענתא. בבית מתגוררים, מלבד האב, המשיב ואחיו הצעיר מחמד, בן 15. כעולה ממזכר של החוקרת בטי יופה, המשיב הגיע לבית במהלך החיפוש אחר הסמים, ומשהתגלו הסמים אמר מיד כי הסמים שייכים לו. בחקירתו מיום 1.7.2025 שב המשיב ואישר כי הסמים שייכים לו והוסיף כי הוא סוחר בסם. המשיב מסר פרטים על סוג הסמים ואופן רכישת הסמים וכן פרטים מסוימים בנוגע לזהות המוכר. בחקירתו השניה, מיום 4.7.2025, לאחר שנועץ בבא כוחו, המשיב חזר בו מההודיה בסחר בסם, אך לא חזר בו מההודיה בהחזקת הסמים. גם בחקירה השלישית, מיום 8.7.2025, לא חזר בו המשיב מההודאה בהחזקת הסמים. 8. בהתאם לבקשתי הועברה לעיוני הפרפרזה המתייחסת לבית שבו בוצע החיפוש, ולאחר עיון נחה דעתי שהמידע שהתקבל רלוונטי בנוגע למשיב.
9. כידוע, ההלכה הפסוקה התוותה שני מבחנים מצטברים להערכת משקלה של הודאת חוץ של נאשם: מבחן פנימי ומבחן חיצוני. המבחן הפנימי בוחן את טיב ההודאה ואת תוכנה, תוך עמידה על הגיונה הפנימי, מידת הפירוט שבה, בהירותה ורציפותה. המבחן החיצוני בוחן האם קיים בחומר הראיות "דבר מה נוסף" שמחזק את האמור בהודאה. המבחן הפנימי והמבחן החיצוני מקיימים ביניהם יחס של מקבילית כוחות. ככל שמשקלה הפנימי של ההודאה גדול יותר, ניתן להסתפק ב"דבר מה נוסף" בעל משקל פחות, ולהפך.
10. אין צריך לומר, כי הערכת העדויות מקומה בשלב שמיעת הראיות בהליך העיקרי, אך לצורך קביעת קיומן של ראיות לכאורה אני מוצא כי במישור הפנימי של הודאת המשיב אין מקום להפחית ממשקלה. אין אינדיקציה לכך שהמשיב היה נתון ללחץ או לבלבול בעת מסירת ההודאה. אדרבה, כפי שצינתי, כבר במעמד חיפוש צעד המשיב קדימה ואמר כי הסמים שייכים לו. לאחר מכן חזר המשיב על הודאתו בפירוט רב. הודאתו מיום 1.7.2025, כך ניתן להתרשם, מפורטת, בהירה ורצופה. המשיב ידע לכאורה לנקוב במחירים, כמויות, זהות המוכר, תדירות המכירה ומיקום הסמים בבית. לכן, בשונה מבא כוח המשיב, אני מוצא כי ברמה הלכאורית, משקלה הפנימי של ההודאה אינו נמוך. אוסיף כי המשיב ניסה לחזור בו מחלק מהדברים שמסר בהודעה הראשונה, למשל מההודאה בעבירת הסחר בסמים, אך בשום שלב הוא לא חזר בו מההודאה בהחזקת הסמים. בכך יש לחזק את הרושם כי מדובר בהודאת אמת.
11. אשר לקיומו של דבר מה נוסף - כידוע "דבר מה נוסף" הוא תוספת "מאמתת" ולא "מסבכת". לכן, ברגיל, די בראיה ישירה או נסיבתית המאשרת במידה מסוימת את תוכן ההודאה, ואין לדרוש ראיה המצביעה דווקא על המשיב כמי שביצע את העבירה. כבר הוסבר היטב בפסיקה, כי כל מטרתה של הראיה הנוספת המכונה "דבר מה" אינה אלא כדי להראות שהנאשם לא בדה את הסיפור מלבו. לכן כאשר מהימנות הודאת החוץ ניכרת, ניתן להסתפק גם בדבר מה נוסף שמשקלו "קל כנוצה" (רע"פ 4142/04 מילשטיין נ' התובע הצבאי (14.12.2006)). בנסיבות העניין שבפניי אני סבור שניתן להסתפק גם בראיה קלה ביותר, וזו נמצאת בהחלט בעצם הימצאות הסמים בביתו של המשיב באופן שעולה בקנה אחד עם הגרסה שמסר בחקירה. הימצאות הסמים יש בה לכאורה כדי לאמת את גרסת המשיב בחקירה, ולא מצאתי הצדקה לקיומה של נפקות הנובעת מהשלב שבו נמצאו הסמים - האם לפני שהמשיב מסר הודאה, או לאחר מכן.
12. לעניין היעדרם של ממצאים פוזיטיביים, פורנזיים ואחרים - היעדר טביעות אצבע של המשיב על מארזי הסם, והיעדר ממצאים במכשיר הטלפון של המשיב הקושרים אותו לסמים - כידוע, על פי ההשקפה המקובלת, "אין ראיתי" אינו מהווה בסיס לזיכוי, ואין בהיעדרו של ממצא פורנזי חיובי כדי להשליך, בהכרח, על שאלתו הרשעתו של נאשם (ראו למשל ע"פ 6468/13 צרפתי נ' מדינת ישראל (3.5.2015)). ודאי שאין להעדר זה משמעות כזו בדיון בקיומן של ראיות לכאורה.
13. הסמים נמצאו בביתו של המשיב, המשיב לקח אחריות על החזקתם ולא מש מגרסתו לכל אורך החקירה - החל משלב החיפוש ועד לחקירה האחרונה. בהודאתו גילה המשיב בקיאות בפרטים והדברים נאמרו בביטחון רב. לפיכך, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירה המיוחסת למשיב בכתב האישום. ניתנה היום, כ"ח תמוז תשפ"ה, 24 יולי 2025, בנוכחות הצדדים.